

Là ánh sao lung linh sáng... Lm Nhật Vy

Quý mến tặng OTB, một người con hiếu thảo và đức tin kiên cường

Tôi là một linh mục đang phục vụ một cộng đồng người Tây nói tiếng Anh. Có lẽ do tuổi tác cũng bắt đầu cao nên lâu nay nhiều đêm khó ngủ. Mới đây thôi, hay chính xác hơn là mới tối hôm qua, sau khi đã hoàn tất mọi công việc và không ngủ được, tôi đã lang thang vào trang mạng xã hội, một điều mà tôi rất ít khi làm, và tự nhiên tâm trí tôi nhớ đến một người học trò, người đã từng là học trò trong các lớp Giáo lý Tân tòng của tôi cách đây gần 20 năm khi còn ở Việt Nam. Đây là một trường hợp rất đặc biệt bởi cô này là người Hoa, người sở hữu một cái tên mà họ và tên một khi đã được biết thì rất khó quên.

Tôi đã thử dùng các công cụ tìm kiếm của trang mạng xã hội để tìm xem người học trò này có dùng trang mạng xã hội không thì thưa bạn, chỉ vài phút sau là tôi đã tìm được người cần tìm. Nhìn tấm hình đại diện trên trang mạng xã hội thì thấy không quen thuộc với mình, nhưng khi đọc lướt qua một vài status thì tôi nhận ra đây là một người có đạo bởi cô dùng những lời lẽ rất chân thành biểu lộ và làm chứng cho niềm tin trong các status của mình.

Do không chắn chắn kết quả tìm kiếm đây có đúng là người mình đang cần tìm nên tôi đã gửi vài tin nhắn ngắn gọn cho cô, và thật bất ngờ, chỉ vài tiếng đồng hồ sau chúng tôi đã có một cuộc nói chuyện có thể nói rất vui và rất cảm động. Cô cứ luôn miệng nói đây đúng là món quà Giáng sinh Chúa ban cho cô vì tôi và cô mất liên lạc với nhau cũng gần 20 năm qua bởi ngay sau lớp Giáo lý mà cô học hoàn tất, cô được rửa tội và lãnh nhận các bí tích Khai tâm thì tôi cũng lên đường rời Việt Nam du học.

Gần đến ngày Hiển linh, ngày lễ Chúa tỏ mình cho Dân ngoại, tôi viết lại câu chuyện này để chia sẻ cùng bạn đọc và xin coi đó như một chứng từ, một chứng từ sống động và hiện thực về đời sống đức tin và là muối men cho đời của người học trò mà tôi vừa kết nối lại được. Xin mời bạn đọc những dòng chia sẻ này của tôi.

Như đã nói ở trên cô này là người Việt gốc Hoa. Gia đình là người Hoa, Cha Mẹ và bà con họ tộc hai bên hết thầy đều là người Hoa. Những năm đầu thế kỷ 21 gia đình cô sở hữu một công ty nhỏ, công ty gia đình chuyên sản xuất bột sắn ở Long Thành, Đồng Nai. Lúc bấy giờ cô là sinh viên Đại học và tôi không còn nhớ nguyên do nào dẫn cô đến với Chúa, tin Chúa nhưng tôi biết chắc chắn không phải là do hôn nhân. Có lẽ chính vì điều đó nên tôi quý và trân trọng cô có phần nhiều hơn so với các học viên khác, bởi lẽ nếu theo đạo và sống niềm tin của mình, cô sẽ là người lội ngược dòng, mà không chỉ ngược

dòng, có thể nói cô còn lội ngược thác ghềnh vì cô là nữ và có hoàn cảnh gia đình khá đặc biệt, lại sinh sống tại một khu phố hoàn toàn xa lạ với môi trường tôn giáo.

Điều tôi còn nhớ và nhận thấy nơi cô là một tấm lòng chân thành và đơn sơ. Chúa yêu thích những tâm hồn đơn sơ phó thác như thế, cuộc đời Thánh nữ Têrêsa Hải đồng Giêsu là một ví dụ. Cô đã thành tâm tìm kiếm chân lý, tìm kiếm Chúa và hãy *“tìm thì sẽ thấy, hãy gõ thì cửa sẽ mở”* (Mt 7, 7). Cô đã nhận lãnh ơn Đức tin và đã sống Đức tin ấy suốt gần 20 năm qua trong biết bao biến cố thử thách của cuộc đời.

Cuộc nói chuyện của chúng tôi tối hôm đó phần lớn đã xoay quanh chủ đề Cuộc sống và Đức tin và thưa bạn, tôi đã đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, từ sự ngưỡng mộ này đến sự ngưỡng mộ khác về hành trình Đức tin của cô học trò này. Điều làm tôi ngạc nhiên nhất là Mẹ của cô, người đã ra đi về bên kia thế giới (xin tạm gọi như vậy) trong tư cách một Kitô hữu; và giờ đây thân phụ của cô, cũng là một Kitô hữu, đang sống đạo với niềm tin thầm kín nhưng mạnh mẽ.

Tuyệt vời thật. Chúa thật nhiệm màu và cách làm của Chúa cũng thật nhiệm màu. Viết đến đây tôi nhớ đến Lời Chúa trong sách Ngôn sứ Isaiah: *“... tư tưởng của Ta không phải là tư tưởng của các ngươi, và đường lối các ngươi không phải là đường lối của Ta. Vì trời đã cao hơn đất chừng nào thì đường lối của Ta cũng cao hơn đường lối các ngươi, và tư tưởng của Ta cũng cao hơn tư tưởng của các ngươi các ngươi chừng ấy”* (Isaiah 55, 8-9). Gần 20 năm trước, tôi đâu có nghĩ sẽ có ngày cô và Cha Mẹ của cô, và các em của cô nữa, cũng sẽ trở thành những Kitô hữu như ngày nay?

Cô đã chia sẻ cùng tôi những thăng trầm của hành trình đức tin. Cô thú nhận có những lúc dường như cô đang lạc hướng thì cách này hay cách khác Chúa lại tỏ mình ra như để nhắc nhở cô về sự hiện hữu và đồng hành của Ngài bên cô.

Nói như thế vì đương nhiên ở giai đoạn đầu của hành trình sống Đức tin, chắc hẳn cô gặp phải nhiều thử thách cam go, nhiều phản ứng không thuận lợi cho cô trong việc sống niềm tin của mình. Nhưng như cô nói: *“Chúa luôn đồng hành”* và *“tình yêu của Chúa thật kỳ diệu”*. Cứ thế, cách này cách khác, dần dần cô thấy gắn bó và mối tình giữa cô và Chúa ngày càng mặn nồng, đậm thắm. Cô đã hiên ngang sống chứng tá đức tin của mình trong gia đình và các mối quan hệ xã hội; và hiện nay, trong tư cách là một chuyên gia tâm lý cô đang vận dụng Đức tin của mình vào công việc tư vấn để giúp chữa trị cho những ai đang gặp khủng hoảng trên mọi phương diện. Nó khác đi, như cô nhìn nhận niềm tin chính là chìa khóa để mở, và thông thoáng tất cả mọi vấn đề.

Hơn thế nữa, chính những gì cô sống đã ảnh hưởng tác động tích cực đến Cha Mẹ của cô. Mẹ của cô, trước khi qua đời vì bạo bệnh đã sống niềm tin âm thầm trong hơn hai năm và lúc gần ra đi chính Bà đã ngỏ ý xin được làm con Chúa.

Ngày ấy, ngày Chúa gọi Bà về với Chúa, cô đã viết một status ngắn gọn nhưng đậm chất đức tin: *“Mẹ đã về với Chúa. Chúa gìn giữ và yêu thương Mẹ. Con yêu Mẹ”*.

Tôi thấy thật tuyệt vời vì ở đây cô học trò này đã cảm nghiệm và sống đúng như những gì Thánh Phaolô đã nói trong thư gửi Côrintô *“Ơn Ta đủ cho con, vì sức mạnh của Ta biểu lộ trong sự yếu đuối”* (2

Cr 12, 9). Cô đã khiêm tốn đón nhận Hồng ân Đức tin và tất cả những gì Chúa trao phó, và sau đó đã sống và loan báo Tin Mừng cách xuất sắc trong gia đình cô.

Cô còn kể nhiều lắm về cuộc sống của cô và gia đình. Với bao thử thách của cuộc sống. Công việc làm ăn, những thành công và thất bại, những lúc đứng ở đỉnh cao và những lúc ở gần đáy vực thẳm... Nhưng điều tôi nhớ nhất và muốn viết ra ở đây như lời tâm sự của cô là chưa bao giờ cô cảm thấy mình cô độc vì cô cảm nhận rõ sự đồng hành của Chúa trong dòng đời. Cứ bám víu vào Chúa cô luôn cảm thấy tâm an trí lạc và bình an.

Ngày lễ Hiển linh sắp tới, ngày Chúa tỏ mình, mặc khải mình cho muôn dân. Chúng ta, những Kitô hữu được Chúa mời gọi là ánh sao lung linh chiếu sáng để soi dẫn và đưa người khác đến nhận ra Chúa là nguồn hạnh phúc và là ơn cứu độ. Nếu như Ba Vua, không có ánh sao lạ mời gọi thúc giục lên đường thì các ông đã không thể tìm đến tận Bethlem để có thể mục kích sở thị Hài nhi Giêsu, Vua của các vua. Các ông theo ánh sao lạ ấy đã tìm đến và một khi đã thấy, các ông *“liền sụp mình thờ lạy Người”*, rồi dâng kính Ngài lễ vật của các ông là vàng, nhũ hương và mộc dục. Các ông làm như thế là để tỏ lòng thần phục, nhìn nhận Chúa là Chúa Cứu thế của các ông.

Tại sao không? Mỗi người chúng ta sẽ là ánh sao lung linh tỏa sáng không phải trên bầu trời cao xanh xa thẳm nhưng ngay trong gia đình mình, nơi khu phố, tại sở làm, ở những nơi thân thiết và gần gũi với mình nhất. Thiết nghĩ khi trong lời ăn tiếng nói, khi trong hành động đầy nhân ái, yêu thương, khi ứng xử của ta đượm chất Tin Mừng nhất thì đó là lúc ánh sao của ta lung linh tỏa sáng cách nhiệm màu nhất.

“Con người ngày nay tin tưởng vào các chứng nhân hơn là vào các thầy dạy” (ĐTC Phaolô VI, Tông Huấn Loan báo Tin Mừng, 41, 31). Chứng từ của đời sống Kitô hữu là thể thức đầu tiên không thể thay thế của việc giúp người khác nhận ra Đức Giêsu là ai. Thật thế, Đức Kitô, Đấng chúng ta đang tiếp nối việc truyền giáo của Người, là một *“chứng từ sống động”* (Kh 1,5) chứ không phải là một mớ lý thuyết tổng hợp.

Xin chia sẻ cùng bạn câu chuyện tôi viết vội trước ngày lễ Hiển Linh sắp đến và cầu chúc bạn, và cho cả tôi nữa, luôn là những ánh sao lung linh tỏa sáng.

Lm Nhật Vy